

ТЕКСТОВЕ,
ВКЛЮЧЕНИ В ТЕМАТИЧНОТО СЪДЪРЖАНИЕ
ПО НАПРАВЛЕНИЕ
БЪЛГАРСКИ ЕЗИК И ЛИТЕРАТУРА
ЗА 4. ГРУПА НА ДЕТСКАТА ГРАДИНА И В УЧИЛИЩЕТО

ЛЯСТОВИЧКИТЕ ОТЛИГАТ/*Леда Милева*

Две лястовички, стегнати за път,
над детската градина се въртят:
– Деца, излезте вън да се простим,
че време е на юг да отлетим.
– Довиждане, на добър час!
Но имаме една молба към вас –
на всичките добри деца
със бели, черни или мургави лица
за детската градина разкажете,
предайте им от все сърце привети.
Хей, лястовички, пътници крилати,
на пролет пак в гнездото си елате!

ЧЕРВЕНАТА ШАПЧИЦА/Шарл Перо

Имало едно време едно малко момиченце, което било толкова хубаво, че нямало на света по-хубаво от него. Майка му го обичала от все сърце, а баба му – още повече.

Добрата старица му направила една малка червена шапчица, която толкова му приличала, че навсякъде го наричали Червената шапчица.

Един ден, като пекла хляба, майката направила питки и казала на момиченцето:

– Върви да видиш как е баба ти, защото научих, че била болна! Занеси ѝ една питка и това гърненце с масло!

Червената шапчица веднага тръгнала да отиде при баба си, която живеела в друго село.

Като минавала през гората, срещнала Кумчо Вълчо. На него много му се дощяло да я изяде, но не посмял, понеже имало дървари наблизо. Попитал я къде отива. Горкото дете! То не знаело, че е опасно да се спира и да говори с вълк, затова му казало:

– Отивам да видя баба си и да ѝ занеса питка и гърненце с масло, които мама ѝ изпраща.

– Много ли далеч живее баба ти? – попитал вълкът.

– О, много далеч – казала Червената шапчица, – чак зад воденицата, гдето се вижда ей там долу, в първата къща край селото.

– Добре – казал вълкът, – и аз искам да я навестя, но ще мина по този път, а ти мини по другия и да видим кой от двама ни ще стигне по-рано!

Вълкът побягнал с всички сили по най-късия път, а момиченцето тръгнало по най-дългия, улисано да бере лешници, да тича сред пеперудките и да вие китки от горски цветя.

Вълкът бързо дотичал до къщата на бабата и почукал:

– Чук-чук!

– Кой е там?

– Твоята внучка, Червената шапчица – казал вълкът с преправен глас.
– Нося ти питка и гърненце с масло. Мама ти ги изпраща.

Бабичката, която лежала в леглото, защото била много болна, му извикала:

– Дръпни връвчицата, резето само ще се вдигне!

Вълкът дръпнал връвчицата и вратата се отворила.

Той се нахвърлил върху бабичката и я нагълтал наведнъж, защото от три дни не бил ял. После затворил вратата и легнал в леглото на бабата да чака Червената шапчица, която след малко дошла и почукала на вратата:

– Чук-чук!

– Кой е там?

Като чула дебелия глас на вълка, Червената шапчица отначало се изплашила, но помислила, че баба ѝ е хремава, и отговорила:

– Твоята внучка, Червената шапчица! Нося ти питка и гърненце с масло. Мама ти ги изпраща.

Вълкът ѝ извикал с малко по-тънък глас:

– Дръпни връвчицата, резето само ще се вдигне.

Червената шапчица дръпнала връвчицата и вратата се отворила. Като видял, че влиза, вълкът се скрил под юргана и ѝ казал:

– Сложи питката и гърненцето с масло на раклата и ела да си полегнеш при мене.

Червената шапчица се съблякла и легнала в леглото, но много се зачудила, като видяла как изглежда баба ѝ по нощница, и казала:

– Бабо, защо са ти толкова големи ръцете?

– За да те прегръщам по-добре, внучето ми.

– Бабо, защо са ти толкова големи краката?

– За да тичам по-добре, детето ми.

– Бабо, защо са ти толкова големи ушите?

– За да чувам по-добре, детето ми.

– Бабо, защо са ти толкова големи очите?

– За да виждам по-добре, детето ми.

– Бабо, защо са ти толкова големи зъбите?

– За да те изям!

При тези думи лошият вълк се хвърлил върху Червената шапчица и нагълтал и нея. Като се наял добре, отново легнал в леглото, заспал и започнал силно да хърка. Тогава край къщата минал един ловец.

– О – казал си той, – колко силно хърка бабичката! Чакай да видя дали не е болна.

Влязъл в стаята, доближил се до леглото и като видял, че вълкът хърка така силно, разбрал каква е работата.

– А, пипнах ли те, негоднико – казал ловецът, – откога те търся!

Той щял да го гръмне, но се сетил, че вълкът може само да е глътнал бабата и тя да е още жива, затова взел едни големи ножици и вместо да

стреля, почнал да разпаря дебелия корем на вълка, който продължавал да хърка. Рязнал само веднъж и Червената шапчица се подала. Като рязнал още два пъти, освободеното момиченце скочило на земята и извикало:

– О, колко ме беше страх! Колко тъмно беше в корема на вълка!

След малко и бабичката се усмихнала. Тя била още жива, но едва дишала. Червената шапчица донесла големи камъни и напълнили с тях корема на вълка. Когато той се събудил и видял толкова хора, скочил през прозореца, но камъните натежали. Вълкът се строполил на земята и веднага умрял.

Едва тогава се зарадвали нашите трима приятели. Ловецът взел кожата на вълка и си отишъл, бабата изяла питката и маслото и много ги харесала, а Червената шапчица се върнала честита при майка си.

РОДНА СТРЯХА/*Ран Босилек*

Бяла спретната къщурка.

Две липи отпред.

Тука майчина милувка

сетих най-напред.

Тука под липите стари

неведнъж играх;

тука с весели другари

скачах и се смях...

Къщичке на дните златни,

кът свиден и мил!

И за царските палати

не бих те сменил!

БЪРЗА ПОМОЩ/*Ран Босилек*

Задавил се Петльо с бобено зърно. Кокошката тича вода да намери. Стига до реката.

– Рекичке-сестричке, дай малко водица, че Петльо умира!

– Ще ти дам водица – отвръща реката, – ала донеси ми листец от липата!

Кокошката тича право при липата.

– Липичке-сестричке, дай едно листенце, че Петльо умира!

– Ще ти дам листенце – отвръща липата, – ала донеси ми от гора зелена сладкопойно птиче!

Кокошката тича право при гората.

– Горице-сестрице, моля ти се, дай ми сладкопойно птиче, че Петльо умира!

– Птиче ще получиш, ала донеси ми за гладно теленце млечице от крава!

Кокошката бързо при кравата отива.

– Сивушке-сестричке, малко млекце дай ми, че Петльо умира!

– Млекце ще получиш – кравата отвръща, – ала донеси ми сено от косача!

– Ах, бачо-косачо, скоро сенце дай ми, че Петльо умира!

– Сенце ще получиш – отвръща косачът, – ала донеси ми коса от ковача!

Смилил се ковачът. Дал ѝ коса остра.

Кокошката хуква право при косача. Дава му косата и грабва сеното. Па оттам се дръпва, при кравата тича и млекцето взема. С млякото отива право сред гората. Гората ѝ дава птиче-сладкопойче. После от липата листец получава. С листеца се втурва право на реката. Чак тогаз реката ѝ дава водица. Тича тя с водица Петля да спасява. А Петльо примира с проточена шия. Тя вода му дала. От смърт го спасила. Петльо криле плеснал. Запял: „Кукуругу-у!“.

ЗЕЛЕНУШКА/Таня Касабова

На небето нямаше нито облаче. Слънцето грееше над ливадата – огромно и огнено. Всички треви, цветя и животинки клюмаха от жегата. Само жабата Зеленушка си беше добре – водата в рекичката още не бе пресъхнала.

Ала ето че на Зеленушка ѝ омръзна да пие вода.

– Ще си направя сок от ягоди! – реши тя. – Стига съм пила вода!

И поиска от пчелата да ѝ даде мед. От врабчето – ягоди. От мравката – сламка, да разбърква с нея сока.

– Добре! – съгласиха се пчелата, врабчето и мравката. – Ще ти дадем всичко, което искаш. Ами ние ще прием ли?

– Ще пиете, разбира се! – рече им Зеленушка. – Как няма да пиете!

Тогава пчелата донесе мед – жълт като слънцето. Мравката домъкна дълга лъскава сламка. А врабчето долетя от гората със стъбълце в човката. А на стъбълцето – ягодки. Стана чудесно питие.

– Аз ще пия първа – аз измислих всичко! – каза жабата.

Пи, пи – задъха се. Едва диша.

– Еее, стига! – спря я врабчето. – Дай да пийна и аз!

Зеленушка се дръпна:

– Че аз още не съм се напила!

– Само една глътка дай – помоли се врабчето. – Много ожаднях!

– Я го виж!... Направи си и ти сок и пий колкото щеш! – ядоса се накрая Зеленушка.

– Какво-о-о? – подскочи към нея Врабчо. – Като ми поиска ягоди, аз веднага ти донесох! А сега?

– Измамница! – зажува пчелата.

– Измамница, измамница! – възмути се и мравката.

И тримата се нахвърлиха върху жабата. А през ливадата някой иде. Трака с клюн.

Зеленушка ококори очи.

– Щъркел! – извика уплашено тя и цамбурна в рекичката.

И досега се крие там, на дъното – да не я накаже щъркелът. Излиза нощем, когато мрак покрие ливадата и всички треви, цветя и животинки заспят.

НЕПОСЛУШНОТО ЯРЕБИЧЕ/*Петър Бобев*

Пин–пин, малкото яребиче, не харесваше гъстата къпина, под която се криеше цялото му семейство.

– Омръзна ми! – рече той на майка си. – Тъмно, сенчесто! И само шипове! Дето мръднеш, боде. Ще се махна!

– Да не си посмял – закани се старата яребица.

Десет деца имаше тя. Кое по-напред да гледа? Пин–пин я издебна веднъж и – дим да го няма! Спря на една полянка. Ама каква полянка! Без нито едно трънче. Само цветове: макове, метличини, маргаритки. А слънцето грее, топли, гали като майчино крило.

Изпъчи се Пин-пин. Кой като него. Нищо не му прави сянка. Нищо не го боде!

Но не щеш ли – беда!

Шумна шумка, трепна вейка и – ето я Лиса.

Дебне, примигва, облизва се.

Ами сега? Де да се дене клетият Пин-пин?

Припна той да се спасява. Бяга и вика:

– Олеле! Загивам!

Чу го майка му. Втурна се насреща, праметна се, запърха пред Лисината муцуна, престори се на ранена. И Лиса се излъга. Спусна се подпре ѝ.

А Пин-пин само туй чака – бух! – в къпинака. Свря се в средата, в най-гъстите шипове.

Ето долетя и старата яребица, прикътка децата си.

Лиса опита да се мушне под една клонка, опита под друга – не може! Пък и те, не клонки като клонки, а бодлива мрежа. Най-сетне си отиде сърдита, гладна. Запиля се нанякъде с раздран нос.

Три дни поред Пин-пин не напусна родното скривалище. Струваше му се, че по-хубаво от него няма по света.

ДЯДОВАТА РЪКАВИЧКА/Елин Пелин

Тръгнал дядо за Златица,
изгубил си ръкавица.
Там играла на поляна
малка мишчица Гризана,
ръкавичката видяла
и на топличко се свряла.

Ей го морен и подплашен
тича Зайо от горица.

Спира го на пътя пращен
дядовата ръкавица.

– Кой на топло тук се гуши? –
пита Зайо дългоуши.

– Аз съм мъничка Гризана.

Кой си ти, та страх ме хвана?

– Аз съм Зайо Средногорски,
крив се от думи хорски –
каза Зайо боязливо
и попита предпазливо:

– В тая топла ръкавица
мир дали ще да намери
мойта, плахата душица?

– Влез, самичка ми е скучно! –
рече Гризла благозвучно.

Подир малко иде Лиса.

(То без нея де ли бива?)

Насред пътя се курдиса
и лукаво се подсмива.

– Кой е в тая ръкавица? –
пита хитрата кумица.

– Мишка мъничка гризлива
тук на топло си почива,
Зайо Байо Средногорски,
скрит от лоши думи хорски.

Ами ваша милост кой е

и защо ни безпокои?
– Аз съм златната лисица
и желая да се стопля
в вашта чудна ръкавица.
– Влез, макар че сме мнозина,
но нали си ни роднина!

Тръгна Вълчо от гората
по работа към селата.
Спира той на пътя прашен –
гладен, настървен и страшен.
Ръкавичката съглежда,
да подуши се навежда,
но усеща я, че шава
и запитва той тогава:

– Чия уплашена душица
крий се в тая ръкавица?
– Тук на топло си почива
мишка мъничка гризлива,
Зайо Байо Средногорски,
скрит от лоши думи хорски,
още нашата кумица,
златокожата лисица.

Ами ваша милост кой е
и защо ни безпокои?
– Аз съм Вълчо от Балкана,
гост желая да ви стана...
– Влез, макар че сме мнозина,
но нали си ни роднина!

Подир малко всички сещат
цяла земя разлюляна –
иде рошава Мецана,
в ръкавицата надникна
и юнашки се провикна:
– Чия уплашена душица
крий се в тая ръкавица?

– Тук на топло си почива
мишка мъничка гризлива,
Зайо Байо Средногорски,
скрит от лоши думи хорски,
още нашата кумица,
златокожата лисица,
Кумчо Вълчо от Балкана,
гост по нашата покана.
Ами ваша милост кой е
и защо ни безпокои?
– Аз съм рошава Мецана,
гост желая да ви стана.
– Влез, макар че сме мнозина,
но нали си ни роднина!

Събрали се те другарски,
разположили се царски
в ръкавичката на друма
и отворили си дума...

КАПРИЗНАТА КОТКА/*Витали Сутеев*

Едно Момиченце седяло на масата и рисувало картинки.

Изведнъж дошла шарената Котка и започнала да гледа какво прави Момиченцето.

– Какво правиш? – попитала любопитната Котка.

– Рисувам къщичка за теб – казало Момиченцето. – Виж, това е покривът, това е коминът, а това е вратата...

– А какво ще правя там?

– Ще палиш печката и ще вариш каша.

И момиченцето нарисувало как от комина излиза пушек.

– А къде е прозорецът? Котките скачат през прозорците!

– Ето и прозорците. Един, два, три, четири... – казало Момиченцето и нарисувало четири прозореца.

– А къде ще се разхождам?

– Ето тук.

Момиченцето нарисувало ограда край къщата.

– Това ще е градината – казало то.

Котката погледнала и изсъскала:

– Каква е тази градина? Та в нея няма нищо!...

– Почакай – казало Момиченцето. – Ето цветна леха, ето ябълково дърво с ябълки, а това е зеленчукова градина: тук растат моркови и зеле...

– Зеле! – намръщила се Котката. – А къде ще ловя риба?

– Ето тук...

И Момиченцето нарисувало езеро, а в езерото рибки.

– Така е добре... А птички ще има ли? – попитала любопитната Котка.
– Аз обичам птички.

– Ще има. Ето кокошка, ето петле, ето гъска, ето и три пиленца...

Котката се облизала, замъркала и тихичко попитала:

– А... мишки ще има ли... в къщичката?

– Не, мишки няма да има.

– А кой ще ми пази къщичката?

– Ще я пази... – Момиченцето нарисувало една малка кучешка къщурка. – Ще я пази този Бобик.

Котката врътна опашка и козината ѝ изведнъж настръхнала.

– Не ми харесва къщичката ти – казала Котката. – Не искам да живея там! И си отишла обидена.

Вижте каква капризна Котка!

ДАЙ НИ ВОДИЦА/*Лъчезар Станчев*
(верижка)

- Дай ни, море, от водата,
че ни изсъхват устата!
- Мойта вода е горчива,
в облака горе отива.
- Облаче, дай ни водица
да си измием косица!
- Сипах водата в реката,
в нея се къпят децата.
- Дай ни, рекичке, водица,
жадни са всички дечица!
- Искайте от язовира,
той ми водата събира!
- Дай, язовире, водица,
дружно да гребнем с ръчица!
- Пийте и мийте очите
с чиста вода от чешмите.
- Дай ни водица, чешмичке,
виж ни, в редица сме всички!
- Давам ви!
Пийте, дечица,
моята бистра водица,
мийте ръце и очички,
здрави да бъдете всички!

ЗИМНИ ИГРИ/*Ангелина Жекова*

Чудна зима! Сняг искри!
Почват зимните игри!

В двора появи се вече
снежно весело човече.

А пързалката ни кани:
– Чакам всички малчугани!

Грабвайте шейните, ските,
като вихър да летите!

Чудна зима! Сняг искри!
Почват зимните игри!

ДЯДО КОЛЕДА/*Атанас Цанков*

Новите обувки слагам под елхата.
Знам, ще се отвори в полунощ вратата,
той ще влезе тихо,
ще направи крачка
и ще ми остави някаква играчка.
Но защо се случва
все да съм заспала?
Само си сънувам,
на кравайче свита,
как ще ме завие,
ако съм отвита,
как ще ме помилва със усмивка блага,
как, нарамил коша, ще прекрачи прага.
После чувам дълго в тишината свята
коледна камбанка звънка на елхата.

СУРВАКАРЧЕ / *Ангелина Жекова*

Пръчката от жилав дрян
украсихме с кака.
Утре сутринта засмян
всички ще сурвакам.

И в торбичка ценен дар
всеки ще ми сложи.
Та нали съм сурвакар,
пратеник съм божи.

КНИЖКА ВЕСЕЛУШКА/*Весел Паспалеева*

Аз съм книжка веселушка,
ваша най-обична дружка!
Приказчици зная чудни
за петленца ранобудни,
за Мецана и Щурчето
и за трактора в полето!
С моите песнички звънливи
ще пораснете щастливи!
Аз съм книжката любима,
колко радост в мене има!

ЗИМНА ПЕСНИЧКА/*Весна Паспалеева*

Рой снежинки луди
скачат ръченица –
сякаш пеперуди
в снежната горица.
Зайо ги посреща с весели очички,
Зайо студ не сеща в топли ръкавички!
И не ще да знае в бялото кожухче,
скок-подскок – играе като меко пухче!

СНЕЖЕН ЧОВЕК/*Васил Павурджиев*

Днес децата във на двора си направиха от сняг
цял човек – голям и страшен, със тояга и калпак.
С нос от морков и очички – вижте го какъв е мил,
пък и чудно име има – кръстиха го те Страхил.
Но не щеш ли, Зайо Байо посред нощ ей тук се спря,
поогледа той човека и кураж голям събра.
Хоп! – подскочи и налапа на Страхила той носа,
сладко-сладко го изхруска и излапа начаса.
Зайо Байо пак подскочи и му рече с весел глас:
– Теб носа ти е за хубост, но храна е той за нас!

ДЯДОВАТА ПИТКА/Трайко Симеонов

Имало едно време един дядо и една баба. Дояло се веднъж на дядо питка и казал:

– Бабо, опечи ми питка!

Замесила бабата питката, турила ѝ малко сиренце и масълце. Опекла я. Станала от вкусна по-вкусна! Оставили я на прозорчето да изстине.

Постояла питката, па като се търкулнала от прозорчето – на двора, от двора – на пътя.

Търкаляла се питката на пътя, а насреща ѝ Зайо Байо:

– Питке, ще те изям!

– Не ме яж, Зайо Байо, песничка ще ти изпея:

*Аз съм питка слабичка,
слабичка и мекичка,
от баба избягах,
на дядо се не дадох,
на тебе ли ще се дам!*

И питката се търколила. А Зайо Байо я изгледал.

Търкаляла се питката, търкаляла, срещнал я Кумчо Вълчо.

– Питке, ще те ям!

– Не ме яж, Кумчо Вълчо, песничка ще ти изпея.

*Аз съм питка слабичка,
слабичка и мекичка,
от баба избягах,
на дядо се не дадох,
на Зайо Байо се не дадох,
на Вълчо ли ще се дам!*

И хукнала да бяга. Кумчо Вълчо я погледал, погледал, засмял се и казал:

– Глупава питка не ям!

И пак се търколила. Насреща ѝ Кума Лиса.

– Жива да си, здрава да си, питке! Колко си хубавичка, колко си миличка! Зарадвала се питката, приближила се до Лиса и запяла:

*Аз съм питка слабичка,
слабичка и мекичка,
от баба избягах,
на дядо се не дадох,
на Зайо Байо се не дадох,
на Вълчо се не дадох,
на тебе ли ще се дам!*

– Жива да си, здрава да си, питке! Ах, каква хубава песничка! – каза Лиса. – Слушай, миличка! Аз съм стара и недочувам. Седни на муцунката ми и я изпей още веднъж по-силно.

Качила се питката на нейната муцуна и пак запяла:

*Аз съм питка сладичка,
слабичка и мекичка...*

– Жива и здрава да ми бъдеш, питке! Песничката ти е много, много хубава! Как ми се иска да я чуя! Седни, миличка, на езика ми и пак я изпей, за да я чуя по-добре! – каза Лиса и си проточила езика.

Глупавата питка се зарадвала, че толкова много харесват нейната песничка, седнала на лисиния език и запяла...

А Лиса – хап-хап-хап! – схрускала питката.

СИНЬОТО БАЛОНЧЕ И КУКЛАТА С РОЗОВА РОКЛЯ/*Леда Милева*

Никой не забеляза кога куклата падна от прозореца. Беше тъмно. Владко и Катето спяха в креватчетата си. Играчките бяха по местата си и също се готвеха да спят. Само куклата с розовата рокля седеше на отворения прозорец и се чудеше защо Катето я забрави там... Струваше ѝ се, че ще настине, но това, което се случи, беше още по-лошо. Излезе вятър. Най-напред заигра с бялото перденце, после подхвана куклата и я събори в градината.

– Ох! – извика куклата, но гласът ѝ беше тих и никой не я чу.

– Ху-ху-ху! – изсмя се вятърът и се втурна да тича в тъмнината.

А защо Катето забрави куклата си на прозореца? – ще попитате вие. Трябва да ви кажа, че Катето е много грижлива с играчките си. Но тая вечер татко ѝ донесе синьо балонче. Катето тъй се зарадва, че като никога забрави да прибере куклата си. Затова тя остана на отворения прозорец, откъдето я събори вятърът.

Всички играчки бяха вече задрямали. Само балончето дори не мислеше да спи. Най-напред то скочи върху пъргавото конче и кончето, без да иска, се залюля.

– Хей! – изцвили кончето. – Сега не е време за игра.

Балончето се полюля още малко и скочи върху дървеното влакче.

– Какво правиш? – попита влакчето. – Моите вагончета имат нужда от почивка!

Балончето се търкулна към плюшеното мече и го бутна по ухото. Мечо, който е много сънлив, наистина се разсърди.

– Ако не ме оставиш да спя, ще те перна с лапата и ще те спукам! – каза той.

Синьото балонче се уплаши.

– Недей, Мечо! Катето още не ми се е нарадвало!

– Недей, недей! – изръмжа Мечо. – А защо не седиш мирно? Сега е време за сън.

– Искам да седя мирно – каза балончето, – но не мога!

– Че какво ти пречи? Свий се под масата и спи!

– Там е работата, че не мога... Аз съм много леко, при това съм кръгло като топка. От най-малкия полъх се търкулвам или подхвърквам. Ето, преди малко Катето въздъхна насън и аз се намерих върху кончето. Когато Владко покашля, аз се търкулнах върху влакчето. А вятърът, който духна през прозореца, ме прати право върху твоето космато ухо. Извинявай!

Мечо се беше разсънил. Седна и почна да мисли.

– А какво е нужно, за да можеш и ти да заспиш?

– Отвържи конеца, с който е завързана шийката ми. Тогава няма нито да подскачам, нито да се търкалям.

Добродушният Мечо погледна лапите си.

– Много са груби ръцете ми – каза той. – Едва ли ще мога да отвържа конеца ти, но сигурно ще те спукам. Хей, конче! Ти не можеш ли да ми помогнеш?

– Как ще помогна? – каза дървеното конче. – Аз дори нямам ръце. Тази работа може да свърши само куклата с розовата рокля. Тя има тънки пръстчета. Но къде е куклата?

И едва сега играчките видяха, че куклата я няма.

– Тя седеше на прозореца – каза балончето. – Навярно е паднала от прозореца.

Вече никой не мислеше за сън. Трябва да се помогне на куклата. Но как?

– Да ѝ спуснем стълба! – досети се кончето.

– Стълба ли? Че защо не събудите тенекиените пожарникари, които Владко получи за рождения си ден? – обади се влакчето. – Те са в своята кутия на масата.

– Аз мога да отворя кутията, нищо че са груби лапите ми – каза Мечо.

След малко един тенекиен пожарникар прехвърли въжената стълбичка през отворения прозорец. Стълбичката стигна точно до куклата. Тя трепереше от студ. Първите дъждовни капки се стичаха по бузите ѝ като сълзи. Куклата веднага се улови за стълбата и се заизкачва нагоре, като все пак внимаваше да не измачка розовата си рокля.

– Хубаво е да имаш другари – каза куклата, когато отново се върна в топлата стая. – Някога и аз ще ви се отплатя.

– А можеш ли да отвържеш конеца на синьото балонче? – попита Мечо.

– Мога, но ми е жал. Нали ще се сплеска и дори няма вече да прилича на балонче!

– Не бой се – рече балончето. – Утре Катето пак ще ме надуе.

Тънките пръстчета на куклата лесно развързаха конеца. Балончето започна да изпуска въздух, да става все по-тънко и по-тънко. А когато се превърна в мека синя топчица, всички кукли бяха вече заспали.

Владко и Катето, кой знае защо, се усмихваха насън.

СНЕЖНИЯТ ЧОВЕК И ВРАБЧЕТО/*Светослав Минков*

Една нощ заваля сняг и цялата земя се покри с дебела снежна пелена. Дърветата побеляха като големи захарни букети, малките къщички се сгушиха още повече и по стъклата на прозорците им заблестяха звездички от скреж.

След малко в градината дойде едно момиченце.

– Бате ще ми направи снежен човек! – извика то и запляска весело с ръце.

И наистина неговият брат затъркаля по земята една снежна топка, която започна да става все по-голяма и по-голяма, докато най-сетне се превърна в чуден снежен човек с дълга метла в ръка, с червен нос от морков и с два черни въглена вместо очи. Цял ден малкото момиченце скачаше около снежния човек и му се радваше.

Ала ето че настъпи вечерта и къщата заспа дълбок сън. Само малкото бедно врабче стоеше още будно, защото не беше яло от сутринта. Когато ясният месец изгря на небето, врабчето излезе изпод стряхата и кацна върху рамото на снежния човек...

– Ох! – въздъхна то. – Умирам от глад!

– Знаеш ли що? – каза снежният човек. – Я вземи, че си клъвни от носа ми, той е от морков. Все ще се заситиш малко. Само внимавай да не ми изядеш целия нос.

– Колко си добър! – изчурулика радостно гладната птичка и скочи върху дръжката на метлата. Протегна мъничката си главица и закълва лакомо вкусния морков...

– Ей, какво правиш? Стига ти толкова! Ще ме оставиш без нос!

И малкото врабче престана да яде, целуна снежния човек по челото и кацна отново на рамото му.

– Благодаря ти много! – каза то. – Ако не беше ти, аз щях да умра от глад.

– Хайде сега върви да спиш! – рече снежният човек.

– Лека нощ! – извика врабчето и отлетя под стряхата.

Така малката сива птичка и снежният човек станаха приятели. Всяка вечер врабчето кацваше върху дръжката на метлата. Неговият снежен приятел му разказваше за чудния живот в снежните висини, а то клъвеше сладкия морков и си мислеше, че и животът на земята не ще бъде лош, ако не е толкова студено.

Разбира се, всяко нещо има край. Затова и морковът най-сетне се свърши и снежният човек остана без нос. Ала братът на малкото момиченце забоде в лицето му друг морков, още по-голям и по-сладък от първия.

После – трети, четвърти, пети, шести. Врабчето ядеше и не се шегуваше...

ГОРСКИ ДРУГАРЧЕТА/Георги Авгарски

По снега из гората подскачаше малко зайче. То беше уморено и отчаяно. Ах, ако можеше някой да му помогне...

– Майчице! Къде си, моя майчице! – викаше то.

Но никой не се обаждаше. Гората сякаш беше запустяла. Сълзи пълнеха очите на сивото пътниче. Къде да иде сега? Кому да каже болката си?

Па седна и заплака.

Наблизо имаше дърво, а на дървото – кълваченце. Малко шарено кълваченце.

– Чук-чук-чук! – изчука то и над зайчето се порониха снежинки. – Защо плачеш другарче?

Зайчето подигна очи.

– Ах, мило пиленце, майка ми я няма.

– А не искаш ли заедно да я потърсим? Аз съм кълваченцето Чук-чук.

– Искам – каза зайчето. – Помогни ми, другарче!

И те тръгнаха!

Поя ветрец. Зашушна гората с голите клони.

И изведнъж храстите се разклатиха. Показа се една сърничка.

– Търся зайченцето Бързобежко – каза тя, – да го заведа при майка му. Тя е ранена и лежи край реката. Наранила си е крачето, но ще мине.

– Аз съм, аз съм Бързобежко! – извика зайчето и скокна на крака. – Ах, мила сърничке, заведи ме по-скоро при нея! Моля ти се!

Сърничката ги поведе.

Вървяха, що вървяха – стигнаха реката.

Майката Зайка беше заспала. Като я видя, щастливото зайче не можа да си намери място от радост. То се спусна и я целуна, но лекичко, за да не я събуди; после нежно погали ушенцата ѝ.

– Ах, сърничке – каза то, – и ти, сладко ми кълваченце–юначенце, как да ви се отплатя? Голяма добрина ми направихте.

Кълваченцето и сърничката се разсмяха.

– Не искаме да ни се отплащаш. Обичай майка си и бъди послушно и добро. И ние винаги ще ти помагаме.

От този ден зайчето, сърничката и кълваченцето Чук-чук станаха верни другарчета.

ПРОЛЕТ/*Асен Разцветников*

Пеят птички пъстрокрили,
тръпне свежият листак,
със чадър от синя свила
руса пролет шета пак.
Спира над горите гъсти,
спира сред полята тя –
и разтваря с тънки пръсти
най-сънливите цветя.
Дига гугличка и трепка
в нежна радост всеки цвят
и по пъстрите му клепки
топли капчици блестят.

МАРТЕНИЧКА/*Елисавета Багряна*

Тази пъстра мартеничка
баба ми я върза –
да съм като лястовичка
пъргава и бърза.
Както тя е от коприна
бяла и червена,
да съм цялата година
бяла и червена.
И ще стана аз тогава
хубава, голяма,
весела, засмяна, здрава,
също като мама!

ТРЕТИ МАРТ*/Ангелина Жекова*

Трети март! Преславен ден!
Празник скъп на свободата!
Нека погледи сведем
и целунем знамената.

Днес, стаили огнен дъх,
път поемат знамената
Към най-българския връх,
Шипка – връх на свободата!

МАМА/Калина Малина

По книжки да чета обичам,
любими думички да сричам.
И мисля си, че друга няма
по-сладка думица от мама.
Ако далеко тя замине,
денят за мене е година.
Ни скачам весело, ни пея.
Все чакам писъмце от нея.
До мама ли съм, като птичка
гугукам сладко – гургуличка.
А няма ли я – все надничам.
И щом я видя – тичам, тичам,
от всичко мама най обичам!

ПРОЛЕТ/*Елин Пелин*

Ето я пролетта! Тя не бърза. Тя иде полека, полека. И първо се чува едно тихо шумолене по цялата гора. Това е лекото отваряне на пъпките, радостните въздишки на растящите тревици, на едвам покаралите цветенца.

После покрай горите, дето почва да цъфти дрянът, се зачеват* три весели подсвирквания, които се повтарят бързо, леко и живо. Пристигнал е първият хвъркащ певец, косът.

Край синорите** се обажда весело и скокливо циганското славейче. Песента на тия певци е къса, писклива, но те я повтарят непрестанно цял ден.

Там из нивята стотина живи гласове чуруликат и разправят радостната новина: „Пролетта иде, пролетта иде!“ – това са сутрешните песни на чучулигите. Колко се радват! Всяка една играе, пее и се къпе с наслада в пресния сутрешен въздух, пълен със слънце. Всяка се вдига високо към небето с благодарствена песен.

Пролетта иде! Задавеният глас на гълъбите се носи из гората.

Пролетта иде! Дойдоха лястовичките и се застрелкаха из въздуха с радостни викове.

Няма лъжа – пролетта е дошла.

* зачевам – започвам

** синор – граница между ниви, ливади и др.

ВЕЛИКДЕН/*Дора Габе*

Зайо Байо, я ела
с твойта шарена кола,
дай червено яйчице,
дръж го с двете си ръце,
да се чукнем, та да знам
кой от нас е по-голям.
Днеска татко го надвих,
вчера баба завалих,

а пък Шаро – той си знае –
с мене вече не играе
и задето ставам аз
все по-силен всеки час,
Бог Исус ми подари
нови дрехи и игри
и от съмнало все ям
да раста голям, голям!

ВЕЛИКДЕНСКИ ЯЙЦА/Десислава Лазарова

Наближаваше Великден.

Тик и Так с нетърпение очакваха вечерта на Велики четвъртък, когато щяха да боядисват великденските яйца.

На Великден Тик и Так си устройха истинска битка, но за съжаление, в селото нямаше други деца, та да си премерят силите и с тях.

Най-якото яйце, биячът, който спечели всички двубои, беше червен на сини и жълти ивици. Тик и Так решиха да си го вземат в града, за да се похвалят на своите приятели, обаче леля Ема каза:

– Не знаете ли, че според обичая биячът трябва да се зарови някъде на двора, за да бъде плодородна годината?

Тик и Так не бяха чували за това, но идеята им хареса. Те вече бяха виждали как леля им сади разни неща и решиха да постъпят по същия начин с бияча. Изкопаха малка дупка в единия край на овощната градина, положиха яйцето вътре, заровиха го, отпяха отгоре пръстта, а сетне, кой знае защо, поляха мястото с лейката.

Обаче още същата вечер на мястото, където заровиха бияча, започна да никне нещо.

Пръв го откри Тик и бързо повика Так. Надвесени над странното стръкче, те направиха тайно съвещание и решиха да продължат с поливането.

Само за няколко дни растението стигна до коленете им. То си имаше тънко червено стебло, а листенцата му бяха сини и жълти. Подухнеша ли вятър, те се разлюляваха и наоколо се разнасяше нежен звън на камбанки.

Не след дълго между сините и жълтите листа на дръвчето започнаха да се появяват – познайте какво – не, не цветове, появиха се яйца!

Тик и Так вече се канеха да съберат яйцата от дръвчето, за да си ги запазят за следващия Великден, когато се случи най-голямото чудо.

Рано една сутрин те се събудиха от странен шум в градината. Бързо отвориха прозореца и изскочиха навън. Докато тичаха към дръвчето, децата видяха как прекрасните пъстри яйца се разпукват със звън и от тях излитат истински вълшебни птици – с дълги яркосини и златни опашки, с алени и зелени гушки и блестящи кристални коронки на главите. Толкова много и толкова красиви птици, както е само в приказките. Те се събраха в ято, направиха няколко кръга над градината на леля Ема и отлетяха към слънцето, което изгря в този миг.

Тик и Так гледаха и гледаха, и гледаха, загубили ума и дума.

Накрая Тик каза:

– Никой няма да ми повярва, ако го разкажа.

– Ами тогава, като порасна, ще напиша една приказка за тези яйца. – реши Так. – На приказките и без това никой не вярва...

ИЗГУБЕНИЯТ ОХЛЮВ/*Ели Томинска*

Ани неудържимо плачеше и не чу, когато в стаята влезе майка ѝ. Малките раменца трепереха от ридания, а русата главица беше скрита под възглавницата. Майка ѝ внимателно я взе на ръце, гушна я до себе си и седна на люлеещия се стол – любимото място на момичето. Леко полюлявайки се и галейки косата на детето, тя чакаше то да се успокои. От опит знаеше, че не трябва да пита за нищо, нито да я утешава, за да не се разплаче още повече. Притисната до нея, Ани вече се успокояваше и хлипанията ѝ ставаха все по-редки. Когато спряха, майката внимателно изтри сълзите от лицето ѝ и попита нежно:

– Ани, моля те, разкажи ми какво се е случило?

Вместо отговор очите на момичето отново се напълниха със сълзи.

– Аз, аз съм виновна... – проплака отново.

– Спокойно сега, нали вече не си малка и трябва да говорим като големи. Нищо не разбирам. Обясни ми всичко подред – тихо, но настойчиво каза майката.

– Аз съм виновна, мамо. Той си беше добре там. Аз го взех – несвързано започна Ани.

– За кого става дума?

– За охлюва. Не разбра ли? Излязох да си играя и започнах да бера маргаритки. Както си ги късах, и видях охлюв. Пасе си трева. Един такъв, малък, беззащитен... Подал си рогцата и щом докосне нещо с тях, бърза да се скрие. А и целият гол. Няма си никаква къщичка, за да се скрие в нея. Някой можеше просто да не го види и да го сгази. Представяш ли си? Аз го взех, а той веднага се сви и не мръдна – обясняваше Ани и плахо поглеждаше майка си, за да разбере нейното мнение.

– И какво стана после? Помислих, че у дома ще му е по-добре. Набрах му трева, сложих му и вода и го оставих на балкона. А сега него го няма. Разбираш ли, няма го – отново се разтрепера гласът на детето. – Сигурно се е скрил някъде и там ще умре от глад...

– Успокой се, Ани, успокой се. Я да го потърсим двете. Може пък да го открием – предложи майка ѝ. – Да започнем първо от балкона, а?

– Добре – каза окуражено момиченцето.

Излязоха на балкона и внимателно се заоглеждаха. Охлювът никъде

не се виждаше. Майката дори помисли да не е пропъзлял през вратата в стаята, но когато се наведе да събере разпиляната трева, го видя. Беше се свил на обратната страна на едно голямо листо от фикуса. Показа го на Ани и лицето ѝ моментално се озари от усмивка. Тя внимателно взе охлюва и като го галеше, нежно му заговори:

- Охльо Бохльо, защо ме изплаши така? Щом не ти е добре при мен, сега ще те пусна в алеята. Хайде, покажи си рогцата да ги видя, не се бой. Ето, веднага отиваме навън – и усмихвайки му се нежно, Ани внимателно го понесе. Майка ѝ поклати глава с разбиране и затвори вратата след нея.

ПЕПЕЛЯШКА/Шарл Перо

Имало едно време един благородник, който се оженил повторно за такава надменна и горделива жена, каквато хората не били виждали. Тя имала две дъщери. И двете по всичко приличали на нея.

Мъжът от своя страна имал едно момиче с безпримерна доброта, която било наследило от майка си – най-добрата жена на света.

Много скоро след сватбата мащехата показала лошия си нрав. Тя не можела да понася малкото момиче, защото неговите добри качества правели дъщерите ѝ още по-омразни на хората. Карала го да върши най-грубата домакинска работа: да мие съдовете и стълбите, да почиства стаите на госпожа майката и на госпожиците – нейните дъщери. Момичето спяло на тавана върху мръсен сламеник, а сестрите му живеели в стаи с дървен лъскав под, с най-модерни легла и големи огледала, в които се оглеждали от главата до петите.

Горкото момиче страдало търпеливо и не смеело да се оплаче на баща си, за да не му се кара, защото той за всичко слушал жена си. Щом свършело работата си, отивало в ъгъла при огнището и сядало край пепелта, затова всички го наричали Пепеляша. По-малката сестра, която не била толкова лоша, колкото по-голямата, му казвала Пепеляшка. Но при все че дрехите на Пепеляшка били веhti, тя била сто пъти по-хубава от сестрите си, които били облечени великолепно.

Веднъж царският син устроил бал, на който поканил всички знатни граждани. Поканил и нашите госпожици, защото и те били знатни. С колко радост и грижа избрали те дрехите и прическите, които да им стоят най-добре! А за Пепеляшка това било нова умора, понеже тя трябвало да глади бельото на сестрите си и да колосва яките и маншетите им.

Вкъщи всички говорели само за това как ще се облекат госпожиците.

– Аз – казвала по-голямата – ще облека роклята си от червено кадифе с английската гарнитура.

– Аз – казвала по-малката – ще облека обикновена пола, но в замяна на това ще сложа дрехата си със златните цветя и диамантената огърлица, която е много хубава.

Повикали добра коафьорка, която да подреди буклите им в две редици, и купили бенки от най-добрата майсторка. Повикали и Пепеляшка, за да чуят и нейното мнение, защото тя имала добър вкус. Пепеляшка им дала най-добри съвети и дори предложила тя да ги среши. Сестрите на драго

сърце приели. Докато ги решила, те ѝ говорели:

- Пепеляшке, иска ли ти се да отидеш на бала?
- Ех, госпожици, вие ми се подигравате! Та аз затам ли съм?
- Така си е. Ще има да се смеят хората, като видят, че Пепеляшка е

отишла на бал.

Друг на Пепеляшкино място би ги сресал небрежно, но тя била добра и ги сресала чудесно.

Цели два дни сестрите нищо не яли, толкова много се радвали. Докато ги притягали, за да изглеждат по-тънки в кръста, скъсали повече от дванадесет върви, а те все пред огледалото стояли. Най-послед щастливият ден дошъл. Сестрите тръгнали, а Пепеляшка останала и дълго гледала след тях. Когато се изгубили от погледа ѝ, тя заплакала. Дошла кръстницата ѝ и като я видяла цялата обляна в сълзи, попитала я защо плаче.

- Много ми се искаше, много ми се искаше...

Тя плачела тъй силно, че не можела да довърши думите си.

Кръстницата, която била вълшебница, ѝ казала:

- Много ти се искаше да отидеш на бала, нали?

– Да – отговорила Пепеляшка и въздъхнала.

– Добре, ако бъдеш послушно момиче, аз ще направя така, че и ти да отидеш на бала – казала кръстницата, после я завела в стаята и ѝ поръчала:

- Иди в градината и ми донеси една тиква!

Пепеляшка веднага отишла и откъснала най-хубавата тиква, която могла да намери. Занесла я на кръстницата си, като се чудела как тази тиква ще я закара на бала. Кръстницата издълбала тиквата до кората, докоснала я с пръчицата си и тя се превърнала в прекрасна каляска, цялата позлатена. След това отишла да види капана. В него намерила шест живи мишки. Казала на Пепеляшка да повдигне полека вратичката му. Когато мишките започнали да изскачат от капана, тя докосвала всяка с пръчицата си. Мишките веднага се превръщали в хубави коне. Така се образувал прекрасен впряг от шест сиви коня на едри петна.

Докато вълшебницата се чудела от кого да направи кочияш, Пепеляшка ѝ казала:

– Я да видя в другия капан дали няма някой плъх, та от него да направим кочияш!

- Имаш право – отвърнала кръстницата, – иди да видиш!

Пепеляшка ѝ донесла капана. В него имало три големи плъха.

Вълшебницата избрала плъха с най-дългите мустаци. Докоснала го с

пръчицата си и той се превърнал в дебел кочияш с такива хубави мустаци, каквито никой не бил виждал дотогава. После казала на Пепеляшка:

– Иди в градината: там до лейката ще намериш шест гущера, донеси ми ги!

Щом Пепеляшка донесла гущерите, тя ги превърнала в шест хубави лакеи с дрехи, обшити с лъскави галони. Лакеите се качили зад каляската и застанали така, като че ли цял живот все там са стояли.

Тогава вълшебницата казала:

– И тъй, ето с какво ще отидеш на бала, не си ли доволна?

– Да, но така ли ще отида, с моите грозни дрехи?

Кръстницата само я докоснала с пръчицата си и изведнъж дрехите ѝ станали от злато и сребро, целите обшити със скъпоценни камъни, после ѝ дала и прекрасни стъклени пантофки, втори като тях нямало на света. Така пременена, Пепеляшка се качила в каляската.

Вълшебницата ѝ поръчала да стои само до полунощ и я предупредила, че ако остане на бала миг по-късно, каляката ѝ ще се превърне в тиква, конете – в мишки, лакеите – в гущери, а дрехите ѝ ще добият предишния си вид. Пепеляшка обещала, че ще напусне бала преди полунощ, и заминала, прехласната от щастие.

Царският син, на когото известили, че е пристигнала непозната знатна принцеса, изтичал да я посрещне. Като слизала от каляката, той ѝ подал ръка и я завел в салона, където били гостите. В миг настъпило дълбоко мълчание. Цигулките престанали да свирят и танците спрели. Всички съзерцавали чудната красота на непознатата. Чувал се само неясен шепот: „Ах, колко е красива!“. Самият цар, въпреки че бил доста стар, непрекъснато я гледал и прошепнал на царицата, че много отдавна не бил виждал толкова хубава и мила девойка. Всички дами внимателно разглеждали прическата и дрехите ѝ, за да си направят още на другия ден подобни, стига само да намерят такива хубави платове и такива изкусни майстори. Царският син я настанил на най-почетното място, после я поканил на танц. Тя танцувала така прелестно, че гостите още повече се възхитили от нея. Поднесли много хубава закуска, от която младият принц не хапнал нищо, понеже не можел да откъсне погледа си от девойката. Тя отишла да седне при сестрите си. Държала се извънредно любезно и поделила с тях портокалите и лимоните, които принцът ѝ бил дал. Това ги учудило много, тъй като не могли да я познаят. Докато ѝ се възхищавали, Пепеляшка чула часовника да бие единадесет часа и три четвърти. Веднага

направила дълбок поклон на гостите и си отишла бързо.

Щом се върнала вкъщи, Пепеляшка намерила кръстницата си. Благодарила ѝ, а после ѝ казала, че много ѝ се иска и на другия ден да отиде на бала, защото сам царският син я поканил. Докато разказвала на кръстницата си за бала, двете сестри затропали на вратата. Пепеляшка отишла да им отвори.

– Колко късно се връщате! – им казала тя, като се прозявала, търкала очите си и се протягала. Човек би рекъл, че току–що се е събудила, при все че откакто се били разделили, и през ум не ѝ минавало за сън.

– Ако беше дошла на бала – ѝ казала една от сестрите, – нямаше да се отегчаваш. – Там дойде най-хубавата принцеса на света, една невиджана красавица. Беше много любезна с нас, даде ни портокали и лимони.

Пепеляшка се зарадвала от все сърце и ги попитала как се казва принцесата. Те отговорили, че никой не я познавал, че царският син бил много натъжен и че давал всичко на света, за да узнае коя е тя. Пепеляшка се усмихнала и попитала:

– Значи тя беше много хубава? Боже мой! Колко сте щастливи! Как искам и аз да я видя! Госпожице Жавота, заемете ми вашата всекидневна жълта рокля!

– Виж ти, тъкмо туй мислех! – отговорила госпожица Жавота. – Да не съм луда да дам роклята си на такава мръсна Пепеляшка като тебе!

Пепеляшка очаквала този отказ и много се зарадвала, защото какво щяла да прави, ако сестра ѝ се съгласяла да ѝ даде роклята си.

На другия ден двете сестри отишли на бала, Пепеляшка също, и то още по-нагиздена от първия път. Царският син бил постоянно край нея и непрекъснато ѝ говорел нежни думи. Младата девойка се забавлявала много добре и дотолкова забравила поръката на кръстницата си, та мислела, че е още единадесет часът, когато чула часовникът да бие полунощ. Скочила веднага уплашено и побягнала пъргаво като сърна. Принцът се спуснал след нея, но не могъл да я настигне. Тя изпуснала едната си стъклена пантофка. Царският син я взел и прибрал грижливо. Пепеляшка пристигнала вкъщи съвсем запъхтяна, без каляска, без лакеи, в грозните си дрехи. От цялото ѝ великолепие останала само едната от малките пантофки, чифтът на изгубената.

Питали стражите пред вратата на двореца не са ли видели да излиза една принцеса. Те отговорили, че били видели да излиза само една много лошо облечена девойка, която приличала много повече на селянка,

отколкото на госпожица.

Когато двете сестри се върнали от бала, Пепеляшка ги попитала дали пак са се забавлявали добре и дали хубавата принцеса е била там. Те ѝ казали, че е била, но щом ударило дванадесет часът, избягала толкова бързо, че изпуснала една от малките си чудно хубави стъклени пантофки, която царският син прибрал и само нея гледал до края на бала. Сигурно било, че той е много влюбен в красивата девойка, на която принадлежала пантофката.

Те казали истината, защото само след няколко дни царският син разпратил глашатаи да разгласят, че ще се ожени за онази девойка, на чийто крак стане пантофката. Започнали да мерят пантофката на принцесите, на графините и на всички придворни, но напразно. Занесли я на двете сестри, които направили всичко възможно, за да я обуят, но и те не успели. Пепеляшка, която ги гледала, познала пантофката си и казала с усмивка:

– Я да видя дали няма да ми стане!

Сестрите ѝ почнали да се смеят и да се подиграват с нея.

Царедворецът, който мерел пантофката, се загледал в Пепеляшка, харесал я много и казал, че тя има право и че трябва да опита, защото му било заповядано да я мери на всички девойки. Накарал я да седне и като доближил пантофката до малкия ѝ крак, видял, че тя влиза съвсем свободно и че ѝ става точно по мярка. Учудването на двете сестри било голямо, но станало още по-голямо, когато Пепеляшка извадила от джоба си втората малка пантофка и я обула. В този миг дошла и кръстницата, докоснала с пръчицата си дрехите ѝ и ги направила още по-разкошни от предишните.

Тогава двете сестри познали в нейно лице хубавата девойка, която видели на бала, и се хвърлили в краката ѝ да искат прошка за лошите си обноски. Тя ги вдигнала, прегърнала ги и казала, че им прощава от сърце и че ги моли да я обичат винаги.

Така нагиздена, Пепеляшка била заведена при младия принц, който я харесал още повече и след няколко дена се оженил за нея. Пепеляшка била колкото хубава, толкова и добра. Тя настанила двете си сестри в двореца и още същия ден ги омъжила за двама знатни царедворци.

ВЪЛШЕБНАТА ДУМА/Валентина Осеева

Един дребен старец с дълга побеляла брада седеше върху скамейката и с чадъра си чертаеше нещо върху пясъка.

– Отместете се – каза му Павлик и приседна накрая.

Старецът се отмести и като погледна червеното сърдито лице на момчето, рече:

– Какво се е случило с тебе?

– Хубава работа! На вас какво ви е? – погледна го накриво Павлик.

– Нищо не ми е. Но ти ей сега викаше, плачеше, караше се с някого...

– ... иди го гони!

– Защо не! – сърдито измърмори момчето. – Аз скоро съвсем ще побягна от къщи.

– Ще побегнеш ли?

– Ще побягна. Само заради Ленка ще побягна... – Павлик стисна юмруци. – Аз преди малко едва не я набих хубавичко! Нито една боичка не дава! А пък тя има толкова!

– Не дава ли? Е, за това не си струва да бягаш.

– Не само за това. Баба ме изхвърли от кухнята за едно морковче... като парцал, като парцал...

Павлик почна да сумти от обида.

– Дребни работи! – рече старецът. – Един ще те погълчи, друг ще те помилва.

– Никой не ме милва – извика Павлик. – Брат ми отива да се вози на лодка, а мене не взема. Аз му казвам: „По-добре е да ме вземеш, защото аз и без туй няма да се отделя от тебе, веслата ти ще открадна, сам ще се намъкна в лодката!“.

Павлик удари с юмрук по скамейката. И изведнъж млъкна.

– Защо не те взема твоят брат?

– А вие защо постоянно разпитвате?

Старецът поглади дългата си брада.

– Искам да ти помогна. Има една вълшебна дума...

Павлик отвори устата си.

– Ще ти кажа тази дума. Но помни: трябва да я изговаряш с тих глас и да гледаш право в очите оня, с когото говориш. Запомни: с тих глас и ще гледаш право в очите.

– А каква е думата?

Старецът се наведе до самото ухо на момчето. Меката му брада докосна Павликовата буза. Той прошепна нещо и силно добави:

– Тази е вълшебната дума. Но не забравяй как трябва да я изговаряш!

– Ще опитам – усмихна се Павлик, – аз ей сега ще опитам.

Той скочи и се завтече към къщи.

Лена седеше до масата и рисуваше. Боите – зелени, сини, червени – лежаха пред нея. Като видя Павлик, тя веднага ги събра на купчина и ги потули с ръка.

„Излъга ме старецът! – с досада си помисли момчето. – Нима такава ще ти разбере от вълшебната дума!...“

Павлик приближи отстрани до сестра си и я подръпна за ръка. Сестрата вдигна очи. Тогава, като я гледаше в очите, с тих глас момчето рече:

– Лена, дай ми една боичка... моля ти се...

Лена широко отвори очи. Пръстите ѝ се разтвориха и като махна ръката си от масата, тя измърмори учудено:

– Каква ти трябва?

– Синичка – кротко рече Павлик.

Той взе боята, подържа я в ръцете си, походи с нея в стаята и я върна на сестра си. Не му беше потребна боя. Сега той мислеше само за вълшебната дума.

„Ще отида при баба. Тя тъкмо готви. Ще ме изпъди – или не?“

Павлик отвори вратата на кухнята. Бабичката снимаше от тавата топли банички.

Внукът се завтече към нея, с две ръце обърна към себе си зачервеното набръчкано лице, погледна я в очите и прошепна:

– Дай ми парченце баничка... моля ти се.

Бабичката се изправи.

Вълшебната дума грейна във всяка нейна бръчица, в очите, в усмивката...

– Топличко... топличко му се е доцяло на моето гълъбче! – проговори тя, като избра най-хубавата, най-зачервената баничка.

Павлик подскочи от радост и я целуна по двете бузи.

„Вълшебник! Вълшебник!“ – повтаряше той на себе си, като си спомняше стареца.

През време на обедта Павлик седеше притихнал и се заслушваше във всяка дума на брат си. Когато братът каза, че ще иде да се вози на лодка,

Павлик сложи ръка на рамото му и тихо се помоли:

– Вземи и мене, моля ти се.

Всички на масата изведнъж млъкнаха. Братът повдигна вежди и се усмихна.

– Вземи го – изведнъж рече сестрата. – Какво ти струва!

– Хайде, защо да не го вземеш! – усмихна се бабичката. – Разбира се, ще го вземеш.

– Моля ти се – повтори Павлик.

Братът силно се засмя, потупа момчето по рамото, разроши му косата.

– Ех, пътешественико! Добре, пригответи се!

„Помогна! Пак помогна!“

Павлик скочи от масата и се завтече към улицата. Но старецът не беше в градинката. Скамейката беше празна и само върху пясъка личаха начертаните с чадъра неразбираеми знаци.

КИРИЛ И МЕТОДИЙ / *Младен Исаев*

Пишат братчета, сестрички
и лулички, и чертички.
И накрая бързо става
буква хубава и права.
Тези буквички чудесни
са ни още неизвестни.
Ние, малките деца,
пишем само колелца.
Ние славим имената:
днес на Солунските братя.
Те за нас са много мили,
че ни буквите дарили.

ГЪСЕНИЦА ТРАМВАЙ/Юлия Момчилова

Една гъсеница видя голям шарен трамвай да се движи по софийските улици.

– Аз приличам на него! – възкликна гъсеницата. – Или може би той прилича на мене!

От време на време от трамвая слизаха и се качваха хора, а после той ги возеше.

Гъсеницата видя едно комарче и веднага му предложи:

– Качи се на гърба ми, за да те повозя като трамвай!

Комарчето се настани върху гърба ѝ и тя тръгна по градинската пътека.

След малко срещнаха една калинка.

– Качи се върху мене, за да те повозя! – каза ѝ гъсеницата.

Калинката се качи върху гърба ѝ.

После покани да се повозят една зелена листна въшка, малка мравка и весело щурче, обаче...

Гъсеницата не се движеше право и леко като трамваите, а на всяка крачка издигаше гръбчето си толкова високо, че все някой от пътниците ѝ се катурваше на земята.

Първо падна щурчето, после тупна калинката, след това се преобърнаха едно след друго комарчето, листната въшка, мравката...

Всеки път, когато някой падаше, другите трябваше да му подават ръка и да му помагат да се качи пак върху гърба на гъсеницата, и то в движение!

– Пътниците на трамваите също слизат! – оправдаваше се смутено гъсеницата.

– А удрят ли се в земята? – питаха приятелите ѝ, като разтриваха цицините си.

Накрая всички много се разсърдиха.

– Не искаме повече да се возим на трамвай, който непрекъснато изсипва пътниците си!

Слязоха и си отидоха.

Отначало гъсеницата се обиди. После се натъжи. Помисли, помисли и накрая реши:

– Сигурно е така, защото не се движа по релси!

МАЛКИЯТ СПОРТИСТ/*Дора Габе*

Ритай топка, карай лодка,
сутрин, вечер на разходка.
Плувай, карай колела,
пущай пъстри хвърчила.
Конче яхай или пеш
в планината бързо беж!
Вечно пъргав, здрав и чист,
аз съм малкият спортист!

ПРИНЦЕСАТА ВЪРХУ ГРАХОВОТО ЗЪРНО/*Ханс Кристиан*

Андерсен

(тема „Любими приказни герои“)

Имаше едно време един принц; искаше му се да вземе за жена също принцеса, но да е истинска.

Затова обиколи целия свят, но все не намираше. Е, принцеси, колкото щещ, но дали бяха истински? Никак не беше убеден в това; върна се вкъщи с празни ръце и съвсем умърлушен – толкова копнееше за истинска принцеса.

Една вечер се развилия буря: светкавици раздираха небето, ехтяха гръмотевици, дъждът се лееше като из ведро; какъв ужас!

Внезапно някой потропа на градската порта и старият крал излезе да отвори.

На прага стоеше принцеса. Боже мой, на какво приличаше!

Вода се стичаше от косата и от дрехите ѝ право в обувките и изтичаше през пробитите подметки, а тя все пак твърдеше, че била истинска принцеса!

„Лесно ще разберем това!“ – си помисли старата кралица, но не каза нито дума, а отиде в спалнята. Там вдигна от леглото всички дюшеци и възглавници, сетне сложи на дъските грахово зърно; покри го с два̀сет дюшека, метна върху тях и два̀сет пухени завивки.

На тази постеля настаниха принцесата да пренощува.

Сутринта я попитаха добре ли е спала.

– Ах, много зле! – каза принцесата. – Почти не затворих очи! Бог знае какво имаше в това легло! През цялото време нещо толкова ми убиваше, че сега цялата съм в синини! Направо ужасно!

Тогава вече всички се убедиха, че беше истинска принцеса. Тя бе усетила граховото зърно през два̀сет дюшека и два̀сет пухени завивки – толкова изнежена можеше да бъде само истинска принцеса.

И принцът се ожени за нея. Сега вече знаеше, че взема истинска принцеса! А граховото зърно бе изложено в музея; там е и до днес, стига някой да не го е задигнал.

Вярвай, историята е истинска.

ПЪРВИ ЮНИ/*Борко Бърборко*

По-силно е някак небето
и слънцето по-ярко блести,
че днес е Денят на детето,
на младост и волни мечти!

По-силно ухаят цветята
и птичите песни ехтят,
по-радостни греят лицата,
по-дивен е родният кът.

И всичко по-хубаво днес е.
От весела глъч оживен,
че детският празник донесе
надежда за утрешен ден!